

— Бунтовникъ е.

— Не, шпионинъ! каза калугерицата натъртено.
Стефчовъ ѝ изгледа смаянъ.

— И глухиятъ царъ го е чулъ, само ти не знаешъ.

— Анатема! избѣбра попъ Ставри.

Хаджи Ровоама слѣдѣше злобно дѣ ще влѣзжтъ.

— У госпожа Христина влѣзохъ! извика тя.

Госпожа Христина имаше лоша слава. Тя минуваше за патриотка и се мѣшаше въ комитети. Единжъ Левски бѣше прѣнощувалъ у нея.

— Ама обичатъ ѝ дяконитѣ тая ваджиска Христина. . . прибави Хаджи Ровоама съ злѣчна усмивка. Ами виѣ знаете ли, че Викентий иска да хвърли калимявката? И добрѣ ще направи момчето. Кой го е потернилъ толкова младо?

— Той добрѣ си е сторилъ: или се младъ оженѣ, или се младъ искалугерѣ, възрази попъ Ставри.

— Чини ми се, че първото ще стори, дѣдо попе.

— Избави, Боже!

— Той ще праща годежници за Орлянковото момиче.

Щомъ приематъ прѣстена, ще хвърли расото и калимявката и ще се вѣнчѣе въ Влашко. . . Но ми се чини, че нѣма да го огрѣе. И калугерицата поглѣднж знаменателно и покровителски учителчето, за което тя готвѣше същото момиче. Учителчето се исчърви смутено.

Въ това врѣме се подадохъ нови гости.

— Ахъ, бачо иде! извика Хаджи Ровоама, като се затече да посрѣщне Юрдана Диамандиевъ.

Гоститѣ наставахъ и излѣзохъ по нея. Стефчовъ останъ малко надирѣ, улови ржката на Рада да се прости и ѝ цукиж дръзко по зачървенѣлата буза. Тя го перна прѣзъ лицето и отскочи.

— Не те е срамъ! избѣбла съ задоволенъ гласъ и съ засълзени очи, и се скри въ килера.

Стефчовъ, колкото надутъ къмъ мжжетѣ, толкозъ безочливъ къмъ женитѣ, поправи килнхтия си отъ плес-